

за своѣ женѣ. Сами си изнашли языкъ, чрезъ когото съобщали единъ другому свои-ти мысли, и така Ингель приказалъ на Ярико (така было имя-то на добръ-тѣ дѣвойкѣ) много работы за-въ отечество-то си: колко голѣмо различіе има онзи градъ, отъ гдѣто былъ той, отъ пустынѣ-тѣ, въ коѣто живѣли; какъ живѣѣтъ въ голѣмы домове, возятъ въ коляски, носятъ лѣскавы дрехы, и толкози още други работы. Ако быхъ былъ тамо съ тебе, думалъ ѣ, колко быхъ тя направилъ чяститѣ!

Добра-та дѣвойка плакала много пѣти отъ радость, и текла чясто на брѣгове-ты морскы да гляда, нѣма ли да ся види нѣкой корабъ, който да ги отведе въ Европѣ. Найпослѣ дошла единъ день течешкомъ да обади Ингелю, че ся провидѣлъ единъ корабъ. Между това корабъ-тѣ присталъ, земалъ ги и двама-та, и отвезлъ ги въ единъ островъ, гдѣто ся продавали человѣци, какъ у насъ волове на пазарище-то. Тогавя дошло на память скверно-корыстолюбивому Ингелю, че во всичко-то си странствованіе не е спечелилъ ничто, и че ся връща сега въ отечество си пѣсиромяхъ отъ колкото е былъ, кога излѣзлъ оттамо, а това го безпокоило.

Найпослѣ той зачнѣлъ тѣжъ лошѣ мысль да продаде за робынѣ добръ-тѣ Ярико, та да спечели съ това нѣколко пары. Сирота Ярико паднѣла на колѣнѣ-тѣ му, плакала и молила го, но напраздно; без-